

PARAULA I VIDA

Actualitzem l'ideal de la Mercè

La festa de la **Mare de Déu de la Mercè**, o, com també l'anomenen, del Remei i de Gràcia en les nostres necessitats, redemptora de captius, que demà dia 24 celebrem amb joia, ens ajuda a redescobrir els grans ideals cristians en aquests dies de recomençament del nou curs pastoral. Necessitem que la Mare del cel inspire la nostra vida per posar-la totalment al servei dels altres, i que la seva inspiració ens endinsi en totes les dimensions de la virtut de la caritat. «Ella és mestra de consagració a Déu i al poble, en la disponibilitat i el servei, en la humilitat i la senzillesa d'una vida oculta, totalment entregada a Déu, en el silenci i en la pregària», escriu el Papa Francesc als Mercedaris (2017).

El «descens» de la Mare de Déu a Barcelona fa 800 anys, per inspirar un ideal de redempció als cristians del segle XIII, és font de la nostra alegria i del nostre consol. Sant Pere Nolasc, un laic que canvia el comerç per la preocupació pels germans durament empresonats pels turcs i que podien perdre la seva fe, és qui inicia pròpiament el nou orde religiós, l'Orde de la Mercè, ajudat pel Bisbe de Barcelona Berenguer de Palou i el Capítol cano-

nical, i pel dominic Sant Ramon de Penyafort, amb el mateix rei de Catalunya i Aragó Jaume I, que els presta tota la seva protecció. La Verge Maria els va inspirar una vivència real i concreta de les paraules de Crist: «*Era a la presó i vingüereu a veure'm*», on revela que només l'amor tingut als més petits serà el que haurà arribat fins al mateix Fill de Déu: «*M'ho fèieu a mi!*» (Mt 25,36.40). L'amor no passa mai!

L'«**ideal de la Mercè**» que Maria impulsa consisteix a redimir captius no amb les armes sinó amb l'amor, la pregària, les almoines, la negociació i, si convé, oferint-se un mateix a canvi de la llibertat dels empresonats. Pau i diàleg, conviccions pròpies i acostament als enemics, respecte per la llibertat religiosa i recerca de la transformació de l'altre, del qui ens oprimeix o del qui ha delinquit. Hem de saber traduir aquest ideal amb noves i concretes accions pastorals.

És bo que aquests dies, amb tots els qui treballen en la pastoral penitenciària, li presentem els nostres germans afligits per la privació de llibertat arreu del món. La presó sempre és un càstig molt dur per a ells i les seves famílies. Maria és la Mare pobra del Magnificat, que sap què és viure en el desarrelament, no trobar casa, ser

rebutjada, viure refugiada a Egipte, i haver de tirar endavant amb l'ànima en suspens. Maria coneix bé els qui ara malviuen a les presons, les seves famílies —que pateixen tant—, i en té gran pietat. Maria comprèn bé el dolor de les víctimes i les immenses conseqüències negatives que els delictes han originat. Però segur que, trencant aïllaments severs i reixes, deixarà passar a mans plenes i sense distincions la gràcia amorosa i guaridora del seu Fill, i ens ensenyarà a tenir amb tothom entranyes de misericòrdia.

La Mare de la Mercè acompanyi els funcionaris de presons, il·lumini els cossos legislatius de les nacions, i inspire els governants i els responsables de les institucions penitenciàries perquè legislin i actuïn amb humanitat i amb prudència, apostin per alternatives menys doloroses que la presó, i no abduin de l'ideal de restauració personal i de reinserció social. Que puguem avançar pel camí de la justícia restaurativa i perquè finalment, pel poder de Déu, el perdó venci a l'odi i la indulgència a la venjança. Santa Maria, Mare de la Mercè, doneu-nos amor, coratge, misericòrdia i esperança!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Festa de Santa Teresa de Jesús Jornet

Diumenge 26 d'agost, l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, va presidir la solemnitat litúrgica de la fundadora de les Germanetes dels Ancians Desemparrats de La Seu d'Urgell, Santa Teresa de Jesús Jornet i Ibars, filla d'Aitona (Lleida), a la residència de la Llar de Sant Josep de La Seu d'Urgell. Concelebraren amb l'Arquebisbe Joan-Enric, Mn. Lluís Rourera, sacerdot resident a la Llar de Sant Josep, Mn. Josep M. Solé i Mn. David Codina. Hi van assistir molts fidels, familiars i benefactors de la Llar, així com la Regidora de la Gent Gran de La Seu d'Urgell, Dra. Montserrat Bonet i Porqueras. La Mare Superiora de la Llar de Sant Josep va donar la benvinguda als assistents i va agrair la seva presència en nom de tota la comunitat de religioses. Al final de la Missa es va venerar la relíquia de la santa.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El projecte de Jesús i els nostres projectes

En aquest XXV diumenge del temps ordinari, entrem ja a la segona meitat de l'Evangeli de Marc 9,30-37. Després d'escoltar la confessió de fe, de Pere, Jesús emprèn de nou el seu camí vers Jerusalem on Jesús acabarà la seva vida donant-la per nosaltres d'una forma mai sospitada, per als qui el seguien amb perspectives ben diferents. Aquest tràgic final ja s'ho havia predit i ara s'ho torna a recordar. Però aquest final de la vida de Jesús no entra en les seves ments, continuen somniant un final de camí ben diferent; ells s'entusiasmen amb un «regne de Déu» que signifiqui recuperació de poder, de prestigi, de triomf, els hi costa molt deixar el somni de veritable ambició humana —tot allò que també avui continua movent el nostre món actual i també ens mou a nosaltres, si no fem una opció veritable per se-

guir a Jesucrist i entrem en el seu projecte, un projecte d'amor i servei incondicional i sense mesura. Jesús que penetra en el nostre interior i veu l'ambició dels seus deixebles i els pregunta: de què parlàveu pel camí? I també a nosaltres avui ens ha de qüestionar la mateixa pregunta: què es allò que em mou en la meua vida de cada dia?, quines metes em proposo i per què?

Avui com ahir, la Paraula de Jesús ens ha d'interpel·lar: «El qui vulgui ser el primer, ha de ser l'últim de tots i el servidor de tots» (Mc 9,35...). A qui pot entusiasmar aquesta resposta? Jesús ens posa l'exemple d'un infant. Els infants ens descol·loquen amb les seves reaccions i actituds: la seva mirada transparent, la capacitat per gaudir de les coses senzilles de la vida. I Jesús ens diu a l'Evan-

geli: «qui acull a un nen en el meu nom, m'acull a mi».

Si sabem mirar amb els ulls d'infant tot el bé que ens envolta, segurament trobarem, també avui, milers de rostres desconeguts d'homes i dones que viuen i es desviuen en un servei silencios i desinteressat, ple d'amor i tendresa vers les persones més febles i desfavorides del nostre món: nens, malalts, avis, immigrants, etc. Persones que no cerquen cap èxit personal, sinó que la seva vida és per als altres, com ho va ser la de la beata Anna Maria Janer. Té una frase que diu: «Com es complau Déu Nostre Senyor amb el bé que fem als nostres germans». Això és el que continuem fent les seves seguidores en la nostra diòcesi i arreu del món.

Gna. **Visitació Lorenzo, SF**

PALABRA Y VIDA

Actualicemos
el ideal de la Merced

La fiesta de la **Virgen de la Merced**, o, como también se llamaba, del Remedio y de Gracia en nuestras necesidades, redentora de cautivos, que mañana día 24 celebramos con alegría, nos ayuda a redescubrir los grandes ideales cristianos en estos días de reinicio del nuevo curso pastoral. Necesitamos que la Madre del cielo inspire nuestra vida para ponerla totalmente al servicio de los demás, y que su inspiración nos adentre en todas las dimensiones de la virtud de la caridad. «Ella es maestra de consagración a Dios y al pueblo, en la disponibilidad y el servicio, en la humildad y la sencillez de una vida oculta, totalmente entregada a Dios, en el silencio y en la oración», escribe el Papa Francisco a los Mercedarios (2017).

El «descenso» de la Virgen a Barcelona hace 800 años, para inspirar un ideal de redención a los cristianos del siglo XIII, es fuente de nuestra alegría y de nuestro consuelo. San Pedro Nolasco, un laico que cambia el comercio por la preocupación por los hermanos duramente encarcelados por los turcos y que podían perder su fe, es quien inicia propiamente la nueva orden religiosa, la Orden de la Merced, ayudado por el Obispo de Barcelona Berenguer de Palou y el Capítulo de Canónigos, y por el dominico San Ramon de Penyafort, con el mismo rey de Cataluña y Aragón Jaime I, que les presta toda su protección. La Virgen María les inspiró una vivencia real y concreta de las palabras de Cristo: «*Estaba en la cárcel y me visitasteis*», donde revela que sólo el amor hacia los más pequeños será el que llegue hasta el mismo Hijo de Dios: «*A mí me los hicisteis*» (Mt 25,36. 40) ¡El amor no pasa nunca!

El **ideal de la Merced** que María impulsa consiste en redimir cautivos no con las armas sino con el amor, la oración, las limosnas, la negociación y, si conviene, ofreciéndose uno mismo a cambio de la libertad de los encarcelados. Paz y diálogo, convicciones propias y acercamiento a los enemigos, respeto por la libertad religiosa y búsqueda de la transformación del otro, del que nos oprime o del que ha delinquido. Debemos saber traducir este ideal con nuevas y concretas acciones pastorales.

Es bueno que estos días, con todos los que colaboran en la pastoral penitenciaria, le presentemos a nuestros hermanos afligidos por la privación de libertad en todo el mundo. La prisión siempre es un castigo muy duro para ellos y sus familias. María es la Madre pobre del Magnificat, que sabe qué es vivir en el desarraigo, no encontrar casa, ser rechazada, vivir refugiada en Egipto, y tener que salir adelante con el alma en vilo. María conoce bien a los que ahora malviven en las cárceles, a sus familias —que sufren tanto—, y tiene gran piedad de ellos. María comprende bien el dolor de las víctimas y las inmensas consecuencias negativas que los delitos han originado. Pero seguro que, rompiendo aislamientos severos y rejas, dejará pasar a manos llenas y sin distinciones la gracia amorosa y curativa de su Hijo, y nos enseñará a tener para con todos entrañas de misericordia.

La Madre de la Merced acompañe a los funcionarios de prisiones, ilumine a los cuerpos legislativos de las naciones, e inspire a los gobernantes y los responsables de las instituciones penitenciarias para que legislen y actúen con humanidad y con prudencia, apuesten por alternativas menos dolorosas que la prisión, y no abduquen del ideal de restauración personal y de inserción social. Que podamos avanzar por el camino de la justicia restaurativa, para que finalmente, por el poder de Dios, el perdón venza al odio y la indulgencia a la venganza. ¡Santa María, Madre de la Merced, danos amor, coraje, misericordia y esperanza!

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Restauració de campanes
a Guàrdia de Noguera

La parròquia de la Mare de Déu del Remei de Guàrdia de Noguera va celebrar, el dissabte 25 d'agost, la restauració i renovació del sistema de toc de les tres campanes de l'església amb una Missa d'Acció de Gràcies i una pregària de benedicció, que foren presidides pel Vicari general Mn. Josep M. Mauri, acompanyat per l'Arxiprest del Pallars Jussà, Mn. J. Antoni Mateo, i per Mn. Emili Villegas que hi ha servit pastoralment durant l'estiu.

Mn. Josep M. Mauri fou rebut a la seva arribada per Mn. Mateo i Mn. Villegas i pels representants del Consistori de Castell de Mur, que li varen explicar el procés que s'havia seguit per a la restauració, i amb els que va poder visitar les campanes ja instal·lades. L'Alcalde, Il·lm. Sr. Josep M. Mullol, i la Regidora de Cultura, Sra. Conxita Rodríguez, van explicar els trets més importants de les campanes. Les campanes daten de 1837 la més antiga, de 85 cm de diàmetre, amb el nom de Santa Bàrbara i de 1903 la més gran de totes i la petita, aquesta última dedicada a Santa Filomena i amb un escut amb les quatre barres. S'ha fet un treball d'investigació a través dels arxius de l'Ajuntament i s'han reconstruït donants i fonedors. Josep Carvajal i fills s'han encarregat de les obres de restauració, netejant i recuperant les campanes, jous i anclatges, i instal·lant mecanismes nous de toc electrònics.

Després se celebrà l'Eucaristia durant la qual Mn. Mauri va posar en relleu en l'homilia la celebració aquella diada de la festa de Sant Josep de Calassanç, fill de Peralta de la Sal, i va posar èmfasi en el carisma d'aquest sant. També va agrair la col·laboració de l'Ajuntament i de la Diputació, gràcies als quals ha estat possible aquest treball de recuperació de les campanes: «per a nosaltres és una alegria estar avui aquí, doncs estem conservant el patrimoni que ens han llegat els nostres majors», i també va recordar l'esforç de les generacions precedents en la conservació d'un espai molt significatiu per a la comunitat: «en aquesta església hi han passat moltes coses, és un

lloc de celebració i també és un lloc de record de molts moments de la nostra història personal i col·lectiva, i això ens fa sentir pau al cor i serenitat a l'esperit». Després es va dur a terme la pregària de benedicció de les campanes.

En acabar, es va dur a terme l'acte formal amb els parlaments de les autoritats, encapçalats pel parlament de l'Alcalde, Mn. Mauri, i el del representant de la Diputació de Lleida, Il·lm. Sr. Antoni Navinés.

Després, el darrer campaner del poble, el Sr. Pepito Boix va fer un repic de campanes que va anar seguit d'un concert de tocs de campana ofert pels campaners de les Borges Blanques. Un aperitiu popular va cloure les activitats.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Prova de llegir l'Evangeli almenys cinc minuts al dia. Veuràs com et canvia la vida» (15 de juliol).

@Pontifex: «Jesús ens convida a construir junts la civilització de l'amor en les situacions que ens toca viure a diari» (18 de juliol).

@Pontifex: «Déu vol que li diguem Pare amb la confiança d'un nen que s'abandona als braços de qui li ha donat la vida» (23 de juliol).

@Pontifex: «La pregària mai no és en va: sempre fa brotar alguna cosa nova que tard o d'hora dona els seus fruits» (24 de juliol).

Les Jornades de Teologia parlen de la condició humana

L'Arquebisbe d'Urgell va inaugurar, el dijous 30 d'agost al matí a la Sala Sant Domènec de La Seu d'Urgell, les Jornades de Teologia del Bisbat d'Urgell 2018, organitzades per la Delegació diocesana d'Ensenyament («i ja va cap a quaranta anys ininterrompudament!», va recordar Mons. Vives), que en l'edició d'enguany proposà com a tema de debat i reflexió «La condició humana», a partir de les intervencions del Dr. Ignasi Boada, Filòsof i Politòleg, Professor de la Facultat de Comunicació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull (URL); i del Dr. Francesc Torralba, també Professor de la URL a més de Director de la Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell i Consultor del Pontifici Consell de la Cultura.

Mons. Vives va donar la benvinguda als 180 inscrits que es van aplegar a la sala, tot recordant que l'ésser humà és també, i de manera indestruïble, un ésser religiós, per la qual cosa la presència de la religió en els diferents àmbits de la nostra societat, com ara els àmbits cultural i docent, és quelcom perfectament natural.

També va fer l'Arquebisbe una breu introducció del tema central de les jornades, tot referint-se primer a l'obra de pensadors del segle XX com André Malraux (que el 1933 va publicar una novel·la titulada precisament *La Condition Humaine*) i Hannah Arendt (amb un assaig del mateix títol en la seva bibliografia, publicat el 1958), per remuntar-se després en la història de la filosofia i concloure que la pregunta per la condició humana ens ajuda a pensar sobre què és la persona, i sobre la dualitat de l'ésser humà entre matèria i esperit (o ànima) que és la dimensió en la qual es revela el nostre jo transcendent.

El Dr. Boada va presentar una primera ponència titulada «L'home i la paraula: la història i la naturalesa», i una segona titulada «L'home i la seva dimensió comunitària i política». La sessió de treball va continuar a les quatre de la tarda amb la tercera ponència del Dr. Boada, titulada «De la nostàlgia del llenguatge adàmic al "Tractatus" de Wittgenstein», i l'endemà va ser el torn del Dr. Torralba, que al matí desenvolupà les ponències «De l'antropologia filosòfica a l'an-

tropologia teològica» i «Les tesis bàsiques de l'antropologia teològica», i a la tarda conclougué les jornades amb una tercera intervenció titulada «El futur de la condició humana. Qüestions obertes.»

Les Jornades de Teologia es van cloure amb les ponències del Dr. Francesc Torralba sobre el futur de la condició humana, plantejant als assistents qüestions que l'evolució social cap al transhumanisme proposa a l'home d'avui. Torralba va dictar tres ponències en què va parlar amb profunditat de l'antropologia filosòfica i

A la tarda del dijous va tenir lloc al Seminari diocesà d'Urgell el lliurament de la «Missio canònica» per part de l'Arquebisbe Joan-Enric als mestres i professors de religió en acabar l'Eucaristia. A la seva homilia, Mons. Vives va subratllar com en iniciar un nou curs acadèmic cal posar-se sempre en mans de Déu i demanar-li el do de la seva benedicció i protecció. Va agrair el treball de tots els docents per tal que la religió catòlica sigui coneguda i estimada arreu del Bisbat i va demanar als professors i mestres saber ser «sal de la terra i llum del món» perquè el missatge de l'Evangeli s'escampi arreu.

l'antropologia teològica, de les que n'és especialista i investigador, analitzant i explicant les tesis bàsiques de l'antropologia teològica. Va parlar de la persona com un ésser cridat a la llibertat, un ésser relacional, com una unitat integrada, com un actor i com un ésser vulnerable.

Per a Torralba, l'home no pot viure sense interpretar la seva vida, i l'antropologia filosòfica respon precisament a aquesta necessitat d'interpretar-se a si mateix, de conèixer qui és i per què està aquí. Desgranant autors des de Sòcrates a Wittgenstein, passant per Kant, Nietzsche o Russell, va posar en relleu el valor de recórrer al discurs filosòfic, racional, crític i dialògic per tractar de dilucidar què és propi de l'home i comprendre les diferents maneres d'entendre el món i la vida de l'ésser humà.

Va cloure els dos dies de treball i reflexió un parlament de Mons. Joan-Enric Vives que demanà mantenir la nostra esperança en la condició humana, que Déu sosté amb el seu poder creador, i amb el seu Fill Jesús, fet realment home per nosaltres. I volgué valorar un documental recent sobre històries d'infants que tenen moltes dificultats i molta tenacitat per poder anar a l'escola, com a paràbola de l'esperança cristiana, sempre confiada i tenaç.

Darrer adéu a Mn. Lluís Baro

El dia 26 d'agost va morir a l'Hospital de La Seu d'Urgell Mn. Lluís Baro i Agulló, als 87 anys d'edat i 63 de ministeri presbiteral. La missa exequial va tenir lloc el dimarts dia 28 d'agost a les 11 h a la S.E. Catedral-Basílica de Santa Maria de La Seu d'Urgell, presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric Vives i concelebrada per un gran nombre de preveres d'Urgell. Posteriorment, el seu cos fou portat a enterrar al cementiri de Salas de Pallars, d'on era fill i on reposa la seva mare. S'hi féu present l'Il·lm. Sr. Alcalde del Poal, Sr. Rafel Panadés i Farré, població que Mn. Lluís estimava i on havia exercit llargament el seu ministeri sacerdotal fins a la seva jubilació.

A la seva homilia, l'Arquebisbe Joan-Enric glossà les lectures proclamades de la Carta de Sant Joan (1Jo 3, 14-16) que subratlla com «qui no estima continua mort». Mn. Lluís va estimar el Poble de Déu a qui va servir durant els seus llargs anys de ministeri i es va arrelar en les comunitats on fou enviat. L'Arquebisbe Joan-Enric destacà la figura de Mn. Lluís Baro com la d'un sacerdot rural que es va entregar al servei de l'Església, com ho fan tots els sacerdots, i volgué posar de manifest el do que sempre porta amagat tot prevere, ja que actua en nom de Crist portant benedicció i escampant la gràcia divina col·laborant amb el ministeri del Bisbe diocesà i en equip amb els altres membres del presbiteri. Al final de la Missa, una feligresa del Poal adreçà unes boniques i sentides paraules d'agraïment a Mn. Lluís pel seu sacerdocí del qual ells se n'han beneficiat.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

24. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Pr 3,27-34 / Sl 14 / Lc 8,16-18].

□ *Sant Feliu de Llobregat*: Mare de Déu de la Mercè (s. XIII), patrona de Barcelona (ciutat i arxidiocesi, 1868, i província eclesiàstica de Barcelona); sant Gerard o Grau, bisbe.

25. ■ Dimarts [Pr 21,1-6.10-13 / Sl 118 / Lc 8,19-21]. Sant Dalmau Moner (1291-1341), rel. dominicà, de Santa Coloma de Farners (Sel-

va); Mare de Déu de la Misericòrdia (Reus).

26. ■ Dimecres [Pr 30,5-9 / Sl 118 / Lc 9,1-6]. Sant Cosme i Damià (anomenats els sants metges), germans bessons màrtirs a Síria, patrons dels metges i els farmacèutics.

27. □ Dijous [Ecle 1,2-11 / Sl 89 / Lc 9,7-9]. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fund. Paüls (CM, 1625) i confund. Filles de la Caritat (FC, paüles, 1633).

28. ■ Divendres [Ecle 3,1-11 / Sl 143 / Lc 9,18-22]. Sant Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, mrs. a Nagasaki (s. XVII); **■ Lleida**: beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

29. □ Dissabte [Dn 7,9-10.13-14 (o bé: Ap 12,7-12a) / Sl 137 / Jo 1, 47-51]. Sants arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió

i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafel, patró dels emigrants); sant Fratèrn, bisbe; santa Gudèlia.

30. ■ Diumenge vinent, XXVI de durant l'any (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Nm 11,25-29 / Sl 18 / Jm 5,1-6 / Mc 9,38-43.45.47-48]. Sant Jeroni, prevere i doctor de l'Església, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibreters, bibliastes i traductors; santa Sofia, viuda.

Diumenge XXV de durant l'any (B)

COMENTARI

Fills de Déu i servidors dels germans

El llibre de la Saviesa tracta el problema perenne de la mort injusta del qui és perseguit per ser fidel a Déu.

Pel pensament jueu clàssic, els morts van al «sheol» amb existència molt feble i certament lluny de Déu. Per l'estil de vida seguit, rebem recompensa o càstig ja en aquest món: vida llarga, molts fills i riqueses pels qui han obrat el bé; i desgràcies de tota mena pels qui han obrat mal.

La crua realitat n'anirà mostrant l'error.

La secció 1,16-2,24 presenta l'actitud dels *malvats* als qui *el just fa nosa* perquè —de vegades amb paraules i sempre amb obres— *ens retreu que no complim la Llei i no som fidels a l'educació rebuda*.

Els *malvats*, posant a prova el just a veure si és veritat això que diu sobre la seva fi, apunten ja a l'expectativa de la vida més enllà de la mort: *Déu el defensarà i el salvarà*.

Jaume avisa: *On hi ha rivalitats i gelosies, hi ha maldats de tota mena*. Cal, doncs, eliminar les rivalitats que venen del desig de plaer i de coses que no teniu.

Més encara: *No teniu perquè demaneu malament; és a dir, amb intenció de malgastar-ho tot en els plaers*.

Què hem de fer? Busquem omplir-nos de la saviesa que ve de dalt que és plena de bons fruits; sobretot el fruit de la justícia que neix de la llavor que els homes pacificadors han sembrat en esperit de pau.

Per segon cop Jesús anuncia: *El Fill de l'home el mataran i, un cop mort, al tercer dia Resuscitarà*. Però ells no entenien què volia dir: incomprensió o rebuig?

Pel camí havien discutit quin seria el més important. Llavors Jesús s'assegué (com un catedràtic), i cridà els Dotze a escoltar la lliçó clau: *Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer fent-se el servidor de tots*.

I escenifica l'ensenyament posant al mig dels Dotze un noi: el terme grec no indica un «infant» sinó un «noi» amb el doble matís de fill i servent. Així marca el contrast entre l'actitud dels Dotze que discutien quin seria el més important i el noi que simbolitza l'autèntic cristià: fills vers Déu i servidor dels germans. Qui acull aquest tipus de nois s'identifica amb Jesús i amb el qui l'ha enviat.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 2,12.17-20)

Els malvats deien: «Posem un parany al just; ens fa nosa i és contrari a tot el que fem; ens retreu que no complim la Llei i que no som fidels a l'educació rebuda. A veure si és veritat això que diu, provem com serà la seva fi. Si realment el just és fill de Déu, Déu el defensarà i el salvarà dels qui el persegueixen. Posem-lo a prova: ultratgem-lo i torturem-lo, a veure si es manté serè; comprovem si sap suportar el mal; condemnem-lo a una mort vergonyosa. Segons diu ell, Déu ja el protegirà.»

▶ Salm responsorial (53)

R. *El Senyor fa costat als meus defensors.*

Déu poderós, feu-me justícia, / salveu-me, pel vostre nom. / Escolteu la meva súplica, / escolteu les meves paraules. R.

Mireu com s'aixequen contra mi, / amb quina violència em volen la mort. / No pensen en Déu. R.

Però és Déu qui m'ajuda, / i fa costat als meus defensors. / De tot cor oferiré sacrificis, / us lloaré, Senyor, perquè sou bo. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 3,16-4,3)

Estimats, on hi ha gelosies i rivalitats hi ha pertorbació i maldats de tota mena. Però la saviesa que ve de dalt abans que tot és pura; és també pacífica, moderada i dòcil, compassiva i plena de bons fruits, imparcial i sincera.

El fruit de la justícia neix de la llavor que els homes pacificadors han sembrat en esperit de pau. D'on venen entre vosaltres les lluites i les baralles? No venen dels desigs de plaer que es conjuren en el vostre cos? Desitgeu coses que no teniu, i per això mateu. Envegeu coses que no podeu aconseguir, i per això lluiteu i us baralleu. Però vosaltres, no teniu perquè no demaneu. O bé demaneu i no rebeu, perquè demaneu malament, amb la intenció de malgastar-ho tot en els plaers.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Marc (Mc 9,30-37)

En aquell temps, Jesús i els deixebles passaven per Galilea, però Jesús no volia que ho sapigués ningú. Instruïa els seus deixebles dient-los: «El Fill de l'home serà entregat en mans dels homes, el mataran i, un cop mort, resuscitarà al cap de tres dies.» Ells no entenien què volia dir, però no gosaven fer-li preguntes. Arribaren a Cafarnaüm. Un cop a casa, els preguntà: «Què discutíeu pel camí?» Però ells callaven, perquè pel camí havien discutit quin d'ells seria el més important.

Aleshores s'assegué, cridà els dotze i els digué: «Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots.» Després feu venir un noi, el posà al mig, el prengué als braços i els digué: «Qui acull un d'aquests nois perquè porta el meu nom, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat.»

▶ Lectura del llibre de la Sabiduría (Sab 2,12.17-20)

Se decia de los impíos: «Acechemos al justo, que nos resulta fastidioso, se opone a nuestro modo de actuar, nos reprocha las faltas contra la ley y nos reprende contra la educación recibida. Veamos si es verdad lo que dice, comprobando cómo es su muerte. Si el justo es hijo de Dios, él lo auxiliará y lo librará de las manos de sus enemigos. Lo someteremos a ultrajes y torturas, para conocer su temple y comprobar su resistencia. Lo condenaremos a muerte ignominiosa pues, según dice, Dios lo salvará.»

▶ Salmo responsorial (53)

R. *El Señor sostiene mi vida.*

Oh, Dios, sálvame por tu nombre, / sal por mí con tu poder. / Oh, Dios, escucha mi súplica, / atiende a mis palabras. R.

Porque unos insolentes se alzan contra mí, / y hombres violentos me persiguen a muerte, / sin tener presente a Dios. R.

Dios es mi auxilio, / el Señor sostiene mi vida. / Te ofreceré un sacrificio voluntario, / dando gracias a tu nombre, que es bueno. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol Santiago (Sant 3,16-4,3)

Queridos hermanos: Donde hay envidia y rivalidad, hay turbulencia y todo tipo de malas acciones. En cambio, la sabiduría que viene de lo alto es, en primer lugar, intachable, y además es apacible, comprensiva, conciliadora, llena de misericordia y buenos frutos, imparcial y sincera. El fruto de la justicia se siembra en la paz para quienes trabajan por la paz. ¿De dónde proceden los conflictos y las luchas que se dan entre vosotros? ¿No es precisamente de esos deseos de placer que pugnan dentro de vosotros? Ambicionáis y no tenéis, asesináis y envidiáis y no podéis conseguir nada, lucháis y os hacéis la guerra, y no obtenéis porque no pedís. Pedís y no recibís, porque pedís mal, con la intención de satisfacer vuestras pasiones.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 9,30-37)

En aquel tiempo, Jesús y sus discípulos atravesaron Galilea; no quería que nadie se enterase, porque iba instruyendo a sus discípulos. Les decía: «El Hijo del hombre va a ser entregado en manos de los hombres y lo matarán; y después de muerto, a los tres días resucitará». Pero no entendían lo que decía, y les daba miedo preguntarle. Llegaron a Cafarnaún, y una vez en casa, les preguntó: «¿De qué discutíais por el camino?». Ellos callaban, pues por el camino habían discutido quién era el más importante. Jesús se sentó, llamó a los Doce y les dijo: «Quien quiera ser el primero, que sea el último de todos y el servidor de todos». Y tomando un niño, lo puso en medio de ellos, lo abrazó y les dijo: «El que acoge a un niño como este en mi nombre, me acoge a mí; y el que me acoge a mí, no me acoge a mí, sino al que me ha enviado.»